

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. Пловдив, 27.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми май през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно търговско дело № 20255001000191 по описа за 2025 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260104 от 26.09.2022 година, постановено по т. дело № 1333/2020 година по описа на Окръжен съд – Стара Загора, е отхвърлен предявеният от А. И. А., ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Р.“, против „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., иск за заплащане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., над сумата от 13 690, 81 лв. до предявения размер от 180 000 лв., по частичен иск от 200 000 лв., ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното плащане на сумата.

Осъдено е „В.П.Ф.“ АД да заплати на Н. Т. И., ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Р.“ №*, сумата 7 823.32лв., представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., ведно със законната лихва от 06.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане. Отхвърлен е искът за заплащане на сумата над уважения размер от 7 823.32лв. до предявения такъв от 150 000 лв., ведно със

законната лихва от 06.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Осъдено е „В.П.Ф.“ АД да заплати на адв. П. К. от САК със съдебен адрес гр. К., ул. „С.“ №*, офис № **, адвокатско възнаграждение в размер на 752 лв., съразмерно с уважената част от исковете за предоставената безплатна адвокатска помощ на А. И. А. и Н. Т. И..

Осъдено е „В.П.Ф.“ АД да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт държавна такса в размер на 860,57 лв.. и сумата от 157,95 лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съда, съразмерно с уважената част от исковете.

Постановено е определение № 260138 от 06.04.2023 година по т. дело № 1333/2020 година на ОС – Стара Загора в производство по чл. 248 от ГПК. С него е изменено решение № 260104/26.09.2022 година в частта за разносните, като е осъдено „В.П.Ф.“ АД да заплати на адв.П. К. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата допълнително 15,37лв. с ДДС, от които за А. И. А. сумата от 9,12лв. с ДДС и за Н. Т. И. сумата от 6,25лв. с ДДС / за оказаната безплатна адвокатска помощ за явяване в трето съдебно заседание/, съразмерно с уважената част от исковете.

С цитираното определение е допълнено решение № 260104/26.09.2022г., постановено по т.д.№1333/2020г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора в частта за разносните, като е осъдена А. И. А., ЕГН *****, да заплати на ответника „В.П.Ф.“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 5 687,77лв. с ДДС. Осъден е Н. Т. И., ЕГН *****, да заплати на ответника „В.П.Ф.“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 5 152,24лв. с ДДС.

По делото е постановено и допълнително решение по реда на чл. 250 от ГПК № 260001 от 03.02.2025 година. С него е отхвърлен предявеният от А. И. А., ЕГН *****, против „В.П.Ф.“ АД иск за заплащане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., за сумата от 13 690, 81 лв., ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното плащане.

Въззивното производство е образувано по две въззивни жалби, подадени от адвокат П. К. в качеството ѝ на пълномощник на А. И. А. и Н. Т. И. срещу първоначалното и допълнителното решение, както и по частна жалба, подадена от същите лица срещу определението по чл. 248 от ГПК.

Въззивна жалба срещу първоинстанционното решение е подадена и от

адвокат Т. Б. в качеството му на процесуален представител на „В.П.Ф.“ АД.

С въззивна жалба вх. № 263664 от 26.10.2022 година адвокат К., като пълномощник на двамата ищци по делото, е обжалвала решение № 260104 от 26.09.2022 година в отхвърлителните части. Изложени са оплаквания за допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в игнориране от съда на част от събраните доказателства – писмени и свидетелски показания, свързани със съвместното живеене на починалия и ищците, както и с постоянното му местопребиваване в Б.. Сочи се, че в резултат на това съдът е стигнал до неправилен извод, че приложимо в случая е германското, а не българското право. Поддържа се, че дори да се приеме приложимост на германското право, размерът на обезщетенията следва да се определи съгласно установения в чл. 52 от българския ЗЗД принцип за справедливост. Във въззивната жалба са изложени подробни съображения за справедливия размер на обезщетенията за неимуществени вреди по смисъла на чл. 52 от ЗЗД с оглед на конкретните обстоятелства, установени по делото. Твърди се, че съдът не е съобразил съдебната практика при определяне на размера на обезщетенията, както и нарастващите лимити на отговорността на застрахователите по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, уредени в КЗ, които били израз на разбирането за справедливост на съответния етап от развитие на обществото. Не били съобразени и икономическите условия в страната към датата на ПТП. Искането е да се отмени първоинстанционното решение в отхвърлителните части и да се постанови ново по същество, с което да се уважи предявеният от А. А. иск за неимуществени вреди в размер на 180 000 лева като частичен от 200 000 лева, като ѝ се присъдят допълнително 166309,19 лева. По отношение на Н. И. искането е да се уважи иска за 150 000 лева, т.е. за още 142 176,68 лева. Претендирана е и законна лихва върху обезщетенията, считано от 06.02.2020 година до окончателното им изплащане. Поискано е присъждане на възнаграждение за адвокат К. на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

С въззивната жалба, подадена от „В.П.Ф.“ АД, чрез адвокат Б., решение № 260104/26.09.2022 година е обжалвано в осъдителните спрямо ответника части. Искането е да се отмени решението в тези части и да се постанови ново, с което да се отхвърлят изцяло предявените искове, ведно със законните последици от това. Изложени са доводи за допуснати процесуални нарушения

и нарушения на материалния закон. Поддържа се, че изводът на съда за приложение на германското материално право е правилен, но съдът не е обсъдил всички събрани доказателства поотделно и в тяхната връзка. Твърди се, че е налице съществено несъответствие между фактическите констатации на съда и обективната истина. Според жалбоподателя не било логично да се приеме, че между ищеца Н. И. и починалия са оформени отношения като между баща и син с оглед на малката възрастова граница от осем години помежду им.

Срещу въззивната жалба на „В.П.Ф.“ АД е подаден писмен отговор от адвокат К., като пълномощник на А. А. и Н. И., с изразено становище за нейната неоснователност, с развити съображения за неоснователност на изложените в нея оплаквания и искане за потвърждаването му в обжалваната част и за присъждане на разноски за въззивното производство.

Частна жалба е подадена от адвокат К., като пълномощник на А. А. и Н. И., срещу определение № 260138 от 06.04.2023 година, постановено в производство по чл. 248 от ГПК. На първо място се твърди, че съдът неправилно е изчислил размера на адвокатския хонорар по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата на адвокат К., като определеното възнаграждение по всеки един от предявените иски не съответствал на размерите по чл. 7, ал. 2, т. 5 и чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Твърди се, че по иска на А. А. с цена 180000 лева минималното възнаграждение по Наредбата с включен ДДС е 6156 лева, а с оглед изхода на спора дължимото такова е 468,29 лева с ДДС. По иска на Н. И. с цена 150 000 лева минималното възнаграждение било 4530 лева и 906 лева ДДС, а с оглед изхода на спора дължимото било 283,52 лева с ДДС. Твърди се също така, че на основание чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 се дължи допълнително възнаграждение от 100 лева при повече от две съдебни заседания за всяко следващо съдебно заседание, като в случая били проведени общо четири и на адвокат К. се дължали по 240 лева с ДДС по всеки един от исковите, които не следвало да се намаляват съобразно изхода на спора. Общото възнаграждение, което се претендира по двата иска, формирано по описания начин, е 1231,81 лева.

Втората група доводи в частната жалба касаят неправилно определяне на размера на дължимото адвокатско възнаграждение на ответника. Твърди

се, че в нито едно съдебно заседание ответникът не е представляван от адвокатското дружество, получило заплащане на услугата, както и че неправилно бил начислен ДДС, тъй като нямало данни за регистрацията му по ЗДДС. Твърдението е, че при липса на данни адвокат Б., който е защитаваел ответника по делото, да е получил реално възнаграждение от ответното дружество и при липса на извършени процесуални действия от упълномощеното адвокатско дружество, на което адвокат Б. не бил член, не следвало да се присъжда никакво адвокатско възнаграждение на ответника. Искането е да се отмени определението по чл. 248 от ГПК, с което не се уважава молбата на ищците за изменение на решението в частта за разносните, като се увеличи дължимото адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата до общ размер на 1231,81 лева с ДДС, както и да се отхвърли изцяло искането за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение на ответника, евентуално да се намали неговия размер, като се съобрази, че упълномощеното адвокатско дружество не е осъществявало процесуално представителство.

Срещу допълнителното решение по чл. 250 от ГПК № 260001 от 03.02.2025 година е подадена въззивна жалба от адвокат К. като пълномощник на А. И. А. и Н. Т. И.. От изложените с въззивната жалба доводи и формулираното искане е видно, че тази въззивната жалба отново касае първоначалното решение в отхвърлителната му част по предявения от ищцата А. А. субективно съединен иск, а не допълнителното решение, с което искът е отхвърлен до размера на сумата от 13690,81 лева, заплатена в хода на първоинстанционното производство. Липсват каквито и да е доводи за неправилност на решението в частта, с която искът е отхвърлен до заплатения размер, а и искането е да се уважи предявеният от А. А. иск за още 166309,19 лева, както и иска на Н. Т. И. за още 142 176,68 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година, без допълнителното решение да касае субективно съединения иск на Н. И.. Поради това с доклада си в проведеното открито съдебно заседание въззивният съд изрично е посочил, че ще разгледа тази жалба само като жалба срещу постановеното допълнително решение, касаещо отхвърляне на иска на А. А. за обезщетение до размера на 13690,81 лева поради извършено плащане.

Съдът, съобразявайки доводите на страните и събраните по делото доказателства, включително тези пред въззивната инстанция, приема

следното:

Въззивните жалби са процесуално допустими, подадени са от лица, имащи правен интерес да обжалват, а именно от ишците срещу отхвърлителните части на първоинстанционното решение и от ответника – срещу осъдителните му части, както и от ищцата А. А. – срещу допълнителното решение. При подаването им е спазен срокът по чл. 259 от ГПК.

Въззивната инстанция, с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК намира, че първоинстанционното решение и допълнителното решение са валидни и допустими.

Производството по т. д. № 1333/ 2020 година по описа на Окръжен съд – Стара Загора е образувано по субективно съединени иски, предявени от А. И. А. и Н. Т. И. срещу „В.П.Ф.“ АД – застрахователно дружество от Ф.Р. Г.. Претендирани са обезщетения за неимуществени вреди в размер на 180 000 лева по частичен иск от 200 000 лева от А. И. А. и в размер на 150 000 лева от Н. Т. И., претърпени в резултат на смъртта на И.М.А., настъпила при ПТП на 22.02.2019 г. Първата ищца е майка на починалия И.А., а вторият ищец претендира обезщетението в качеството на лице, което го е отгледал на негов баща. Обезщетенията са претендирани ведно със законната лихва от 06.02.2020 година, като се твърди и се установява с доказателства, че двамата ищци са заявили извънсъдебни претенции за заплащане на обезщетения пред НББАЗ, получена на 07.11.2019 година / стр. 20/ и пред представителя на ответното застрахователно дружество в Б. – „А. Б. – Р.щ.“ ЕООД. на 12.12.2019 година / стр. 21/.

До завеждане на делото на 16.12.2020 година ответното застрахователно дружество не е определило и изплатило застрахователни обезщетения на двамата ищци по предявените от тях застрахователни претенции. В хода на процеса, на 07.06.2022 година, ответното дружество е заплатило на ищцата А. А. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 13690,81 лева, представляващи левовата равностойност на 7000 евро, което плащане е установено с представените писмени доказателства. Обезщетение на ищеца Н. Т. И. до момента не е платено. С тези свои действия ответното застрахователно дружество на практика е признало основателността на иска, предявен от А. А.. Наличието на предпоставки за присъждане на обезщетение

на Н. И., както и размерите на обезщетенията на всеки един от двамата ищци са сред спорните въпроси, по които съдът ще се произнесе по-долу.

Изложените в исковата молба обстоятелства, свързани с ПТП, при което е загинал И.М.А., не се оспорват от ответника и се установяват от представените писмени доказателства, по-конкретно от протокола за ПТП от 22.02.2019 година с превод на български език, както и от приетата по делото автотехническа експертиза. ПТП е настъпило във ФР Г. на 22.02.2019 г., в 5,38 часа, на път между Ф. и Л., по вина на водача на лек автомобил „Ауди А 4“ с рег. номер ***** Т.А.. При това ПТП е причинена смъртта на И.А., пътник в посочения лек автомобил. От приетата автотехническа експертиза е видно, че причината за настъпване на ПТП е навлизането на управлявания от Т.А. лек автомобил в насрещната лента за движение, по която се е движел лек автомобил „БМВ“ 320 Д с рег №*****.

Безспорно е между страните, че управляваният от Т.А. автомобил „Ауди А 4“ с рег. номер ***** е имал към датата на ПТП валидна застраховка „гражданска отговорност“ за МПС в ответното застрахователно дружество „В.П.Ф.“ АД.

Един от основните спорни въпроси е за приложимото материално право.

Въззивният съд намира, че изводът на първоинстанционния съд, че това е правото на Ф.Р. Г., е правилен.

Отговорността на застрахователя е функционално обусловена от деликтната отговорност на водача на застрахованото МПС.

Приложимото материално право при случаи на непозволено увреждане с международен елемент, настъпили след 11 януари 2009 г., се определя по правилата на Регламент № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/. Съгласно чл. 4, §1 от посочения Регламент, приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици. Съгласно решението по дело С-350/14 на СЕС, разпоредбата на чл.4, §1 от Регламента трябва да се тълкува за целите на определянето на приложимото право към извъндоговорните задължения, произтичащи от ПТП, в смисъл, че вреди, които са свързани със

смърт на лице при такова произшествие, настъпило в една държавата членка, които са претърпени от негови близки роднини с местопребиваване в друга държава членка, трябва да се квалифицират като „непреки последици“ от това произшествие по смисъла на посочената разпоредба. Претендират се вреди от български граждани, живеещи в Б., от смъртта на лице, настъпила при ПТП, станало на територията на Ф.Р. Г., причинено от водач на застрахован в германско застрахователно дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС автомобил с немска регистрация – обстоятелства, обуславящи приложението на материалното право на Г. при решаване на спора.

Доводите на процесуалния представител на ищците за приложимост на изключението, предвидено в чл. 4, §. 2 от Регламент № 864/2007 година, според което когато и лицето, чиято отговорност се търси, и увреденото лице имат обичайно местопребиваване в една и съща държава към момента на настъпване на вредата, се прилага правото на тази държава, са неоснователни.

Според практиката на СЕС /дело С - 497/10/, обичайното местопребиваване по принцип се характеризира с два елемента. От една страна е волята на заинтересованото лице да установи обичайния център на своите интереси на определено място, а от друга - достатъчно трайно присъствие на територията на съответната държава членка. Безспорно е, че двамата ищци имат обичайно местопребиваване в Б.. Не така стоят нещата с обичайното местопребиваване на водача на автомобила Т.А., който е причинил ПТП, както и с това на пострадалия И.А.. Разпитаният в съдебно заседание на 22.02.2022 година свидетел Ю.П. установява, че Т.А. и загиналият И.А., негов брат, са работели в чужбина, за да съберат средства и да направят къщи за семействата си. Преди да заминат за чужбина те, заедно със съпругите си, са живеели при майка си А. А. и Н. И.. Т.А. и И.А. първоначално работели в А., а след това – в Г.. Освен свидетелските показания обстоятелството, че обичайното местопребиваване на Т.А. е било в Г., се установява и от отразеното в протокола за ПТП. В него е посочено, че Т.А., и И.А. са с адреси в Г., ***** Ф., Ф., ул. „Е.Щ.“ №***. При упражняване на труд и местоживееене в Г., не може да се приеме, че обичайното местопребиваване на Т.А. и И.А. е в Б. и че са налице условия за прилагане на изключението по чл. 4, § 2 от Регламент /ЕО/ № 864/2007, респ. за прилагане на българското материално право.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателите – ищци, че дори да се приеме приложение на германското материално право в отношенията между страните, то размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде определен съобразно установения в чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливост.

Съгласно разпоредбата на чл. 16 от Регламент Рим II, повелителните норми на правото на съда имат приоритет пред нормите на приложимото към извъндоговорните задължение право. При тази уредба, ако се приеме, че чл. 52 от ЗЗД като основен принцип в българското право е повелителна норма по смисъла на чл. 16 от Регламент Рим II, тя би изключила приложението на германското право. По т. дело № 330/2021 година на второ т.о. на ВКС, е отправено преюдициално запитване на основание чл. 267 от Договора за функциониране на ЕС, по което е образувано дело С-86/2023 година на СЕС по въпроса „Трябва ли член 16 от Регламент /ЕО/ № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент „Рим II“/ да се тълкува в смисъл, че разпоредба от националното право, която предвижда прилагане на основен принцип на правото на държавата членка, какъвто е принципът на справедливост, при определяне на обезщетение за неимуществени вреди в случаите на смърт на близки лица, настъпила при деликт, може да се разглежда като особена повелителна норма по смисъла на този член?“. По цитираното дело С - 86/23 на СЕС е постановено решение от 05.09.2024 г. С него е прието, че чл. 16 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и Съвета относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II) следва да се тълкува в смисъл, че национална разпоредба, която предвижда, че обезщетението за неимуществените вреди, претърпени от близките роднини на починало при пътнотранспортно произшествие лице, се определя от съда по справедливост, не може да се счита за „особена повелителна норма“ по смисъла на този член, освен ако разглежданото правно положение има достатъчно тясна връзка с държавата –членка на сезирания съд, когато въз основа на подробен анализ на текста, общата структура, целите и контекста на приемането на тази национална разпоредба сезираната юрисдикция констатира, че нейното зачитане се счита от решаващо значение в рамките на правния ред на тази държава членка, тъй като преследва цел за защита на съществен обществен интерес, която не може да

бъде постигната чрез прилагане на правото, определено съгласно член 4 от регламента.

В мотивите на решението са посочени подробно въпросите, на които следва да бъде даден отговор, за да се прецени дали чл. 52 от ЗЗД е особена повелителна норма, дерогираща прилагането на чуждото право съгласно чл. 4 от Регламента. Сред тях са въпросите дали предоставеното за разглеждане от националния съд правно положение е достатъчно тясно свързано с държавата членка на сезирания съд; дали националната норма може да бъде квалифицирана като „особена повелителна норма“ по смисъла на чл. 16 от Регламент Рим II, което понятие е идентично с понятието „особена повелителна норма“ по смисъла на чл. 9 от Регламент Рим I; дали прилагането на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД е обосновано от особено важни причини, които отразяват обществени интереси, считани за съществени в българския правен ред; дали прилагането на германското право, позволява да се постигне целта за защита на съществения обществен интерес, който чл. 52 ЗЗД евентуално цели да гарантира.

Настоящият съдебен състав счита, че чл. 52 от ЗЗД не е особена повелителна норма по смисъла на чл. 16 от Регламент Рим II. На първо място не може да се приеме, че предоставеното за разглеждане правно положение е достатъчно тясно свързано с Б.. Касае се за претенции за обезщетения по застраховка „гражданска отговорност“ за МПС за пътнотранспортно произшествие, настъпило в Г., причинено от автомобил с немска регистрация, в Г. е установено застрахователното дружество, там са работели и живеели както починалият И.А., така и делинквентът Т.А..

Обстоятелството, че са претендирани вреди от лица, които са български граждани и с местоживее в Б., не е основание да се приеме наличие на достатъчно тясна връзка на случая с българската държава. Да се приеме обичайното местопребиваване на претендиращите обезщетение като критерий за наличие на такава връзка, означава да се третира косвено пострадалите с местоживее в различни държави по различен начин и обезщетенията да се определят при различни условия, доколкото съгласно чл. 11, § 1, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела те разполагат с възможността да предявят своите претенции в държавите на своето местоживее.

Нормата на чл. 52 от ЗЗД не може да бъде приета за особена повелителна норма по смисъла на чл. 16 от Регламент Рим II поради това, че тя въвежда принципа на справедливост при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди на конкретни лица, в конкретни ситуации. С оглед на това тя не може да бъде приета като норма, чието зачитане Б. смята, че е от решаващо значение за гарантиране на нейните обществени интереси като политическа, социална или икономическа организация до такава степен, че да е приложима във всяка ситуация, респ. че прилагането ѝ да е абсолютно необходимо, за да се защитят съществените интереси в контекста на конкретния случай. Още повече, че в германското право е предвидено справедливо обезщетение на същите вреди, така че и двете национални правни уредби се основават на принципа на справедливост.

По тези съображения съдът счита, че в отношенията между страните по спора е приложимо изцяло германското материално право съгласно чл. 4, § 1 от Регламент „Рим II“ досежно обема на отговорността на делинквента, респ. на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС.

В първоинстанционното производство е установено съдържанието на германското право. По реда на Европейската конвенция за обмен на правна информация между държави е получено писмено становище от Германското министерство на правосъдието.

Германският Закон за застрахователните договори урежда възможността за предявяване на пряк иск от увреденото лице за обезщетение срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС - § 115, ал. 1, т. 1, ако става въпрос за застраховка гражданска отговорност за изпълнение на застрахователно задължение по Закона за задължителното застраховане. Задължението за сключване и поддържане на „застраховка гражданска отговорност за МПС“ произтича от германския Закон за задължителното застраховане. Със сключване на застраховката „гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие отговорността на водача на автомобила за причинени от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди /§ 1 от Закона за задължителното застраховане/. Съгласно § 115, ал. 1, изречение второ от Закона за застрахователните договори прекият иск е възможен в рамките на задължението на застрахователя за изплащане на обезщетение, произтичащо от

застрахователното правоотношение – застрахователната сума по договора, като минималната такава, предвидена в закона - § 117, ал. 3 от ЗЗД и Наредбата за задължителното застраховане на МПС - § 4, ал. 2 и приложението към него, е 7 500 000 евро за телесни вреди, 1 120 000 евро за материални щети.

Със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, са установени следните обстоятелства, относими към основателността на предявените субективно съединени иски на А. А. и Н. И. за обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на И.М.А.:

Установено е, че смъртта на И.А. е настъпила при ПТП в Г. на 22.02.2019 година. От представения протокол за ПТП, както и от приетата и неоспорена автотехническа експертиза е видно, че ПТП е в резултат на виновното и противоправно поведение на Т.А. - водач на застрахования при ответника лек автомобил. Управляваният от него автомобил Ауди А4 е напуснал собствената си лента за движение навлязъл е в лявата лента, предназначена за движение в насрещна посока и се е ударил в движещия се там лек автомобил БМВ 320 Д, управляван от Д.К., отнемайки предимството му.

От представеното по делото удостоверение за наследници се установява, че ищцата А. И. А. е майка на починалия И.М.А.. Към момента на смъртта си на 22.02.2019 година И.А. е бил на навършени 31 години, а неговата майка – на 50 години.

Ищецът Н. Т. И. не е сред наследниците по закон на И.А.. Към момента на неговата смърт той е бил на 39 години.

Със събраните по делото доказателства, по-конкретно със свидетелските показания на разпитаните в съдебно заседание на 22.02.2022 година четирима свидетели – К.Ч., М.Ч., Д.Ч. и Ю.П. се установява, че Н. И. живее на съпругески начала с майката на И.А. – А. А., от 1999 година. Към този момент А. А. е имала три деца, включително загиналите при процесното ПТП И.А. и Т.А.. Биологичният им баща не се грижел за съпругата и децата си, пиел, нанасял им побои, не осигурявал средства за издръжката им, изневерявал на жена си, бил в затвора за определен период от време, децата били дрипави и гладни. През 1999 година Н. И. се преместил в дома на А. А., започнал да се грижи за нея и децата, давал им обич, работел, осигурявал

средства за храна. След като Н. заживял с тях, той приел децата като свои, те станали по-спокойни. И.А. наричал Н. „татко“ и не желаел да има никакви контакти с биологичния си баща. След раждането на общото им дете, Н. И. не променил отношението си към трите деца на А. от предишния ѝ мъж, той продължил да се грижи за тях, не правел разлика между децата. А. и Н. и тяхната обща дъщеря живеели в една къща с Т. и И., както и с техните съпруги, след като се оженили, до момента, в който Т. и И. решили да заминат да работят в чужбина, за да спечелят пари и да изградят свои собствени домове.

Свидетелите установяват, че двамата ищци са приели изключително тежко смъртта на И. и на Т., плакали дълго, били неадекватни, А. А. започнала да получава отново епилептични припадъци, каквито имала като дете, вдигала кръвно. Ищците се променили, не били усмихнати и радостни както преди, били отчаяни, А. заявявала, че не иска да живее, непрекъснато говорили на децата си. Свидетелят П. установява, че след случилото се А. изпаднала в депресия, говорила несвързани неща.

По делото е приета съдебнопсихологическа експертиза, чието заключение съдът възприема като компетентно, незаинтересовано и неоспорено от страните. Заключениеето на вещото лице е, че и при двамата ищци са налице данни за нарушения на психиката им след загубата на И.А., включващи чувство на вина от невъзможността да подкрепят детето си финансово, което го е принудило да търси работа в чужбина. Посочено е, че при тях се наблюдава емоционална притъпеност - състояние на изолираност, уединение и усамотение, като заключението е изготвено след като са изминали повече от три години от датата на ПТП / през месец март 2022 година/. Семейството е в състояние на притеснение и тревожност, свързани със загубата на сина и финансова несигурност. В заключението е отразено, че Н. И. има сериозен здравословен проблем, нуждаещ се от постоянна медикаментозна терапия, получен след трагичния инцидент. Посочено е, че смъртта на И. е предизвикала трайна дезадаптация на цялата семейна система за продължителен период от време. Смъртта се е отразила във всички аспекти на семейството – икономически, семейни, партньорски, здравни, битови, образователни.

При така установената по делото фактическа обстановка от една страна

и съобразявайки приложимото в случая германско материално право, съдът намира, че са налице основания за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди и на двамата ищци.

Исковете са за обезщетения за неимуществени вреди, причинени в резултат на противоправно поведение - нарушаване на правилата за движение от страна на Т.А. - водач на застрахования при ответника лек автомобил.

Общата деликтната отговорност е уредена в § 823 от германския Граждански кодекс, предвиждащ, че който умишлено или по непредпазливост противозаконно накърни живота, тялото, здравето, свободата, собствеността или други права на някого, е длъжен да го обезщети за причинените вреди.

Специална отговорност за вреди, причинени при управлението на моторно превозно средство, е предвидена в § 7, ал. 1 от Закона за движение по пътищата, според който, ако при управление на моторно превозно средство загине човек, бъде увредено тялото или здравето му или се повреди вещ, собственикът е длъжен да обезщети пострадалия, каквото задължение е предвидено и за водача на МПС съгласно § 18.

Германската правна система допуска предявяване на претенции по § 823, ал. 1 от ГК наред с тези по § 7, ал. 1 от ЗДП и § 18, ал. 1 от ЗДП.

Регламентацията на неимуществените вреди в германската правна система се съдържа в § 253 от германския Граждански кодекс, който постановява, че за вреди, които не са имуществени, парично обезщетение може да се иска само в случаите, определени със закон, а според ал. 2, ако трябва да се плати обезщетение поради увреждане на тялото, здравето, свободата или половото самоопределение, може да се иска справедливо парично обезщетение и за вреди, които не са финансови загуби.

По настоящото дело е приложимо ревизираното германско право, тъй като нараняването, причинило смърт, е настъпило след 22.07.2017 година, което е предвидено в чл. 229, § 43 от Уводния закон на германския граждански кодекс. Според него преживелите лица, които са били в особено близки отношения с лицето, комуто е причинена смъртта, съгласно § 844, ал. 3, изречение първо от ГК, ново издание или § 10, ал. 3 от ЗДП, ново издание, могат да предявят претенции за подходящо парично обезщетение за психическа травма, причинена от смърт, ако смъртта е настъпила вследствие на непозволено увреждане съгласно § 823 и сл. от ГК или се основава на факт,

пораждащ отговорност съгласно ЗДП. Предпоставката за това е преживелите лица да са претърпели психическа травма в резултат на причинената смърт, като се приема, че при лица, които са били в особено близки лични отношения с лицето, комуто е причинена смъртта, обикновено има такава психическа травма. Съгласно § 10, ал. 3, изречение второ от ЗДП и § 844, ал. 3, изречение второ от ГК, наличието на особено близки лични отношения се предполага до доказване на противното, ако преживелият е родител на лицето, комуто е причинена смърт. За личните отношения извън правните семейни отношения, правителственият законопроект за въвеждане на иск за обезщетение за преживели лица / ВТ-Drs.18/11397, стр. 15/ гласи, че с оглед на съществуващите различни видове семейства, право на обезщетение имат и лица, които не са били във формална семейна правна връзка с лицето, комуто е причинена смърт съгласно изречение второ, като такъв може да е случаят, ако е имало специална, особено тясна социална връзка между преживялото и убитото лице, която по интензитет съответства на посочените в изречение второ взаимоотношения. Ако не са налице формални семейно-правни отношения, наличието на особено близка лична връзка не се приема по принцип, а трябва да бъде доказано.

В случая са установени предпоставките за присъждане на претендираните обезщетения. Ищцата А. А. е майка на загиналия при ПТП, а ищецът Н. И. е установил с него отношения като между баща и син още през 1999 година, които са продължили 20 години до смъртта на И. и както установяват свидетелите, са били с такова съдържание, каквото има връзката между родител и дете. Обстоятелството, че възрастовата разлика между двамата е малка, само осем години, не е основание да се приеме, че между тях не е имало такава връзка. Ищецът е заживял на съпругески начала с майката на починалия И.А., когато е бил на 19 години. В този момент починалият е бил все още дете – на 11 години, нуждаел се е от грижи, издръжка и бащина подкрепа и ги е получил от съжителя на своята майка – ищеца Н. И., когото е приемал като свой баща.

Психическата травма и при двамата ищци е установена по делото с обсъдените по-горе доказателства. Поради това съдът намира, че са налице предвидените в германското право предпоставки за присъждане на обезщетение за причинените психически травми на ищите от смъртта на И.А..

Размерите на дължимото обезщетение за причинените психически травми също следва да бъдат съобразени с германското право и съдебната практика по този въпрос, като съдът изложи подробни мотиви по-горе, че чл. 52 от българския ЗЗД, респ. практиката на българските съдилища по този текст, в случая не намират приложение.

Според получената по делото информация, в правителствения законопроект за въвеждане на иск за обезщетение за преживели лица / ВТ-Drs.18/11397, стр. 11/ е посочена сумата от 10000 евро за щети от преживяна психическа травма в случай на причинена смърт на близко лице, която се присъжда от съда средно като обезщетение за преживяно страдание. Това е ориентировъчната сума при определяне на размера на обезщетението на преживяло лице.

Съдът, съобразявайки установените близки отношения на ищите със загиналия в резултат на ПТП И.А. и психическите травми, които неговата смърт им е причинила, намира, че всеки един от двамата има право на обезщетение в размер на по 19558,30 лева /равностойността на по 10 000 евро/.

От общо дължимия размер на обезщетението на А. А. следва да бъде приспадната заплатената в хода на процеса сума от 13690,81 лева, или дължимият остатък е 5867,49 лева.

Дължимото обезщетение на Н. И. е в същия размер от 19558,30 лева, или наред с присъдените с първоинстанционното решение 7823,32 лева му се дължат още 11734,98 лева.

Ответникът не е възразил срещу претендирания с исковата молба начален момент за присъждане на законната лихва върху дължимите обезщетения - 06.02.2020 година и не е изложил доводи за недължимост на лихвите изобщо или за недължимост от посочения момент. Законната лихва е претендирана от момент, следващ датата на сезиране на застрахователното дружество чрез представителя му в Б. със застрахователна претенция – 12.12.2019 година, поради което съдът приема, че от този момент застрахователното дружество е в забава за заплащане на дължимите обезщетения и законната лихва върху тях следва да бъде присъдена така, както е поискана – от 06.02.2020 година.

Постановеното допълнително решение № 260001 от 03.02.2025 година,

с което е отхвърлен искът на А. А. до размера на заплатената в хода на процеса сума от 13690,81 лева, следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частите, с които е отхвърлен предявеният иск на А. А. за разликата над 13690,81 лева до дължимите 19558,30 лева и следва да се постанови ново по същество, с което да ѝ се присъди допълнително обезщетение от 5867,49 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното изплащане на сумата.

В останалата част, с която е отхвърлен искът на А. А. за разликата над 19558,30 лева до претендираните 180 000 лева по частичен иск от 200 000 лева първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Решението на ОС следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен искът на Н. И. за обезщетение в размера над 7823,32 лева до 19558,30 лева и следва да се постанови ново по същество, с което да му се присъдят допълнително още 11734,98 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното изплащане на сумата. В останалата част, с която е отхвърлен искът над този размер до претендираните 150 000 лева първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе по дължимите от страните разноси за първоинстанционното и за въззивното производство.

Разноските в първоинстанционното производство са предмет и на постановеното определение по чл. 248 от ГПК № 260138 от 06.04.2023 година, респ. на подадената срещу него частна жалба.

Първоинстанционният съд е присъдил адвокатски възнаграждения на страните по делото, съобразявайки се с минималните размери по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във варианта, действащ към приключване на устните състезания по делото, с включен ДДС.

Адвокат К. е претендирала възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА с включен ДДС, като е представила доказателства за регистрацията си по ЗДДС.

За процесуално представителство на ответното дружество по делото е представено пълномощно за адвокат Т. Б./ стр. 42/. Представен е и договор за правна защита и съдействие, сключен с Адвокатско дружество „К., Д. и партньори“, в който е уговорено адвокатско възнаграждение с включен ДДС в

размер на 11 592 лева. Приложени са доказателства за реално заплащане на адвокатското възнаграждение в посочения размер на това адвокатско дружество, както и преупълномощаване на адвокатското дружество от адвокат Б. да представлява ответника по делото. В хода на цялото първоинстанционно производство, както и във въззивното, ответникът „В.П.Ф.“ АД е представляван само и единствено от адвокат Т. Б.. Посоченото адвокатско дружество, на което е заплатено възнаграждението, не е осъществило никакви процесуални действия във връзка с представителството на ответника. Поради това съдът намира, че не следва да се присъждат разноси за адвокатско възнаграждение, тъй като няма данни адвокатът, представлявал дружеството, да е получил такова и не е установена връзката му с адвокатското дружество, което е договорило и получило възнаграждението. Писменото преупълномощаване на адвокатското дружество от адвокат Б. не променя извода, че то не е осъществило действия по защита на ответника по делото и не обосновава наличие на основание за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение.

Страните не са възразили по съответния ред и в сроковете за това срещу приетите с първоинстанционното решение размери на адвокатските възнаграждения с включен ДДС съобразно цената на предявените субективно съединени иски, а именно 6156 лева по иска на А. А. и 5436 лева по иска на Н. И.. Тези размери съответстват на действителната фактическа и правна сложност на делото в първоинстанционното производство, която е значителна, с установяване и прилагане на чуждо материално право и с проведени общо четири съдебни заседания. Въззивният съд, при произнасяне за дължимите разноските в първоинстанционното производство, възприема тези размери, намирайки, че не са налице основания за тяхното намаляване.

Изводът на първоинстанционния съд, че на адвокат К. на основание чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде присъдено допълнително възнаграждение за явяване само в едно съдебно заседание след първите две по делото е правилен, тъй като тя не се е явила в последното заседание, проведено на 21.06.2022 година. Въззивният съд не споделя становището в молбата по чл. 248 от ГПК и в подадената частна жалба, че допълнителното възнаграждение за защита по дело с повече от две съдебни заседания по чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1 се дължи безусловно, в пълен размер и не зависи от изхода на спора. То е

допълнително възнаграждение към първоначално определеното според материалния интерес, като от формираното общо възнаграждение се присъжда част, пропорционална на уважената част от исковете.

Дължимото адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата на адвокат К. по иска на А. А. за първоинстанционното производство, съобразно уважената част от него, с включен ДДС, е общо 681,93 лева. От тях 468,22 лева са присъдени с решението и 9,12 лева – с определението по чл. 248 от ГПК и в тази им част съдебните актове следва да бъдат потвърдени. Допълнително с решението на въззивния съд на адвокат К. следва да бъдат присъдени 204,59 лева с ДДС за защита на А. А. в първоинстанционното производство.

Общото дължимо възнаграждение за първоинстанционното производство по чл. 38, ал. 2 от ЗА на адвокат К. за осъществената безплатна правна защита на Н. И. е 724,44 лева. Първоинстанционното решение, с което са присъдени 283,76 лева адвокатско възнаграждение / или общо 752 лева с присъдените на А. А./, както и определението по чл. 248 от ГПК, с което са присъдени 6,25 лева следва да бъдат потвърдени, като на адвокат К. се присъдят допълнително 434,43 лева с ДДС за първоинстанционното производство.

Основателна е частната жалба срещу постановеното определение по чл. 248 от ГПК в частта, с която е допълнено решението, като са осъдени ишците да заплатят разноските за адвокатско възнаграждение на ответника. По-горе съдът изложи мотиви за недължимост на същите. Определението следва да бъде отменено в частите, с които А. А. е осъдена да заплати на застрахователното дружество адвокатско възнаграждение в размер на 5687,77 лева и Н. И. е осъден да заплати адвокатско възнаграждение в размер на 5152,24 лева.

В останалата част определението по чл. 248 от ГПК следва да бъде потвърдено.

Ответното застрахователно дружество следва да бъде осъдено да заплати допълнителна държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 704,10 лева/наред с присъдената такава от 860,57 лева/ и държавна такса за въззивното производство в размер на 352,05 лева.

Присъдените с първоинстанционното решение в тежест на ответника

разноски за експертизи, заплатени от бюджета на съда, надхвърлят дължимите такива съобразно изхода на спора от 145,96 лева, поради което не следва да бъдат присъждани допълнителни суми.

За въззивното производство не следва да се присъждат разноски на „В.П.Ф.“ АД. Въззивната жалба на дружеството е неоснователна, поради което разноските, включващи заплатената държавна такса, не се дължат. Със списъка по чл. 80 от ГПК, представен по в.т. дело № 392/2023 година на ПАС, адвокат Б. е претендирал и адвокатско възнаграждение в размер на 14768,40 лева, което е договорено и реално заплатено на Адвокатско дружество „К., Д. и партньори“. Това адвокатско дружество не е извършило реално каквито и да било действия, свързани с правната защита на застрахователното дружество във въззивното производство. Не е установена връзката между него и упълномощения за всички съдебни инстанции представител - адвокат Б. / с пълномощното на стр. 42 от първоинстанционното дело/. Поради това съдът намира че адвокатско възнаграждение не следва да бъде присъждано, тъй като адвокат Б. не е договорил и получил реално такова, а адвокатското дружество не е участвало реално по делото в качеството си на представител на „В.П.Ф.“ АД.

Следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение на адвокат П. К. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата за осъществената безплатна правна помощ на А. А. и Н. И.. Определяйки размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът, съгласно чл. 633 от ГПК, съобразява задължителните за него разяснения по правилното тълкуване и прилагане на правото на ЕС, съдържащи се в решение на СЕС от 25.01.2024 година по дело C-438/2022 година. Според това решение съдът не е обвързан от размерите на адвокатските възнаграждения, посочени в приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения / Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа, след измененията, обнародвани в ДВ бр. 14/18.02.2025 година/. Размерът му следва да се съобрази с реално извършената работа от адвоката по конкретното дело и с крайния изход на спора. В случая работата на процесуалния представител се свежда до изготвяне на две въззивни жалби – срещу първоначалното и срещу допълнителното решение, като втората е изцяло неоснователна. Подаден е и писмен отговор на въззивната жалба на застрахователното дружество. Осъществена е защита на ищците по два

самостоятелни субективно съединени иска, като тя, видно от жалбите и останалите становища, е идентична за двамата. Пред въззивния съд са образувани две дела – в.т. дело № 392/2023 година и в.т. дело № 191/2025 година, като първото е прекратено и делото е върнато за постановяване на допълнителното решение. По тях са проведени общо четири открити съдебни заседания, като в три от тях адвокат К. се е явила лично. Исковата молба е оставяна без движение за отстраняване на нередовности, производството по делото е спирано на основание чл. 229, ал.1, т. 7 от ГПК във връзка с чл. 631 от ГПК, за да се изчака постановяване на решение от СЕС. От друга страна крайният резултат е основателност на исковите до размер, значително по-нисък от претендираните от ищите. С оглед на всичко това съдът определя на адвокат К. общо възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 3000 лева с включен ДДС.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260104 от 26.09.2022 година, постановено по т. дело № 1333/2020 година по описа на Окръжен съд – Стара Загора, **В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:**

-в частта, с която е отхвърлен предявеният от А. И. А., ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Р.“, против „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., иск за заплащане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., над сумата от 13 690, 81 лв. до сумата от 19558,30 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното ѝ изплащане;

-в частта, с която е отхвърлен предявеният от Н. Т. И., ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Р.“ №*, против „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., иск за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., над сумата от 7 823.32лв. до сумата от 19558,30 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 . година до окончателното ѝ изплащане,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., *****, М., П.А.*, да заплати на А. И. А., ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Р.“, обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., в размер на 5867,49 лева / разликата над доброволно платената от ответника сумата от 13 690, 81 лв. до дължимата такава от 19558,30 лева/, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., *****, М., П.А.*, да заплати на Н. Т. И., ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Р.“ №*, обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., в размер на 11734,98 лева / разликата над сумата от 7 823.32лв., присъдена с първоинстанционното решение до дължимата такава от 19558,30 лева/, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260104 от 26.09.2022 година, постановено по т. дело № 1333/2020 година по описа на Окръжен съд – Стара Загора, **В ОСТАНАЛИТЕ ОБЖАЛВАНИ ЧАСТИ**, с които:

-е отхвърлен искът на А. И. А., ЕГН *****, срещу „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г. за присъждане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., в размера над 19558,30 лева до претендираните 180 000 лева по частичен иск от 200 000 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното изплащане на сумата;

-е отхвърлен искът на Н. Т. И., ЕГН *****, срещу „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., за присъждане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., в размер над 19558,30 лева до претендираните 150 000 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното изплащане на сумата;

-е осъдено „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., да заплати на Н. Т. И., ЕГН *****, обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., в размер на 7823,32 лева, ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното изплащане на сумата;

-е осъдено е „В.П.Ф.“ АД да заплати на адв. П. К. от САК, адвокатско

възнаграждение в размер на 752,00лв. за предоставената безплатна правна помощ на А. И. А. и Н. Т. И. в първоинстанционното производство;

-е осъдено е „В.П.Ф.“ АД да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт държавна такса в размер на 860,57 лв. и сумата от 157,95 лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съда, съразмерно с уважената част от исковете.

ПОТВЪРЖДАВА допълнително решение № 260001 от 03.02.2025 година, постановено по т. дело № 1333/2020 година по описа на Окръжен съд по реда на чл. 250 от ГПК, с което е отхвърлен предявеният от А. И. А., ЕГН *****, против „В.П.Ф.“ АД, иск за заплащане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на сина ѝ И.М.А., загинал при ПТП на 22.02.2019 г., за сумата от 13 690, 81 лв., ведно със законната лихва от 06.02.2020 година до окончателното плащане.

ОТМЕНЯ определение № 260138 от 06.04.2023 година, постановено по т. дело № 1333/2020 година на ОС – Стара Загора в производство по чл. 248 от ГПК, **В ЧАСТТА, с която** е допълнено решение № 260104/26.09.2022г., постановено по т.д.№1333/2020г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора в частта за разноските, като са осъдени А. И. А., ЕГН *****, да заплати на ответника „В.П.Ф.“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 5 687,77лв. с ДДС и Н. Т. И., ЕГН *****, да заплати на ответника „В.П.Ф.“ АД адвокатско възнаграждение в размер на 5 152,24лв. с ДДС.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 260138 от 06.04.2023 година, постановено по т. дело № 1333/2020 година на ОС – Стара Загора в производство по чл. 248 от ГПК, **В ЧАСТТА, с която** е изменено решение № 260104/26.09.2022г., постановено по т.д.№1333/2020г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора в частта за разноските, като е осъдено „В.П.Ф.“ АД да заплати на адв.П. К. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата допълнително 15,37лв. с ДДС, от които за А. И. А. сумата от 9,12лв. с ДДС и за Н. Т. И. сумата от 6,25лв. с ДДС / за оказаната безплатна адвокатска помощ за явяване в трето съдебно заседание/, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., *****, М., П.А.*, да заплати на адв. П. К. от САК със съдебен адрес гр. К., ул. „С.“ №*, офис № **, допълнително адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата за осъществената безплатна правна помощ в първоинстанционното производство в общ размер на 639,02 лева с ДДС / 204,59 лева за А. И. А. и 434,43 лева за Н. И./, както и 3000 лева с ДДС - адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА за осъществената безплатна правна помощ на А. А. и Н. И. във въззивното производство.

ОСЪЖДА „В.П.Ф.“ АД / W.P.V. AG/, ФР Г., *****, М., П.А.*, да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, допълнителна държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 704,10 лева / наред с присъдената такава от 860,57 лв. /, както и държавна такса за въззивното производство в размер на 352,05 лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните, а в частта, имаща характер на определение по чл. 248, ал. 3 от ГПК – в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____